

osob uvážiti jen nalézací soud. Za úsudek spadající do oboru znaleckého posudku mohl by býti z tohoto znaleckého vyjádření posuzován jen úsudek, vztahující se k příčinné souvislosti, že měl obžalovaný co nejvíce doleva vyhnouti, čím by byl střetnutí s motorkou zabránil. To však je okolnost tak samozřejmě vyplývající ze skutkového předpokladu, že obžalovaný doleva nevyhnul, že znaleckého posudku k jejímu zjišťování nebylo třeba. Správně proto nalézací soud, třebaže v úvodu k odůvodnění rozsudku cituje mezi průvody v úvahu vzatými posudek druhého znalce, v pravdě k němu nepřihlížel, nýbrž vlastními úsudky na základě stavu, jak byl vysvětlen při hlavním přelíčení, najmě pak ze vzájemné polohy obou vozidel a ze stop po srážce na obou vozidlech i na místě srážky, osvědčených jinými průvody, zjišťuje samostatně, ve kterých místech v zatáčce auto obžalovaného jelo, a jednak ze všeobecně zachovávaných a již vžitých pravidel silničního řádu, jednak i ze způsobu jízdy motocyklistovy uvažuje i o tom, jak daleko na levou stranu obžalovaný měl v zatáčce vyhýbat. Poněvadž zmáteční stížnost potřebu výslechu druhého znalce dovozuje jen se zřetelem na to, ve které části ulice obžalovaný jel, v čemž by se znalec mohl vysloviti nikoliv o okolnostech spadajících do oboru jeho posuzování, nýbrž přímo jen o otázce jeho viny, již mu nepřísluší posuzovati, jest zřejmo, že odpovídalo zákonu, když znalec pro účel zmáteční stížnosti zdůrazňovaný nebyl připuštěn. Při tom se nemůže stěžovatel oprávněně dovolávati ani toho, že se znalec slyšený u hlavního přelíčení odvolal na původní posudek, jenž se týká otázky viny obžalovaného, o níž se neměl ani sám vyslovovati, ani však s přibráním druhého znalce. K tomu, co znalec Ing. Rudolf J. uvedl při hlavním přelíčení o způsobu srážky obou vozidel, usoudiv na to odborně ze zjištěných poškození, takže toto jeho vyjádření jest znaleckým nálezem a posudkem, stěžovatel potřebu výslechu druhého znalce nedovozuje, a není tudíž předmětem stížnosti a přezkoumání, zda snad v těchto směrech bylo k hájení práv obžalovaného nutno přibrati podle prvního odstavce § 118 tr. ř. i druhého znalce. Na tom základě, na němž jen zmáteční stížnost buduje své vývody o potřebě výslechu druhého znalce, jest důvod zmátečnosti podle § 281 čís. 4 tr. ř. uplatněn bezdůvodně.

Čís. 4135.

Předpoklady § 54 odst. druhý tr. ř. jsou splněny, žádá-li veřejný obžalobce ustanovení příslušného soudu, by se mu dostalo oprávnění žádati o vydání obviněného cizími úřady.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, Nd II 27/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací usnesl se o žádosti krajského soudu v Opavě ze dne 18. března 1931, by byl podle § 54 II tr. ř. ustanoven příslušný soud k dalšímu řízení podle § 36 tr. zák. proti Walteru Z-ovi pro zločin vraždy podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák. a pro zločin zabití podle § 140 tr. zák., že se jako příslušný soud k dalšímu řízení ustanovuje krajský soud v Opavě.

D ů v o d y:

Walter Z., do B. v republice Československé příslušný, byl rozsudkem krajského jako porotního soudu ve Steyru ze dne 11. prosince 1929 pro zločin vraždy podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák. a pro zločin zabití podle § 140 tr. zák. odsouzen do těžkého žaláře na 12 let a odpykává si tento trest v trestnici v Garstenu. Ze spisů je zřejmo, že veřejný obžalobce chce onen čin v tuzemsku stíhati, a že vzhledem k tomu, že příslušnost tuzemského soudu není založena, žádá o ustanovení příslušného soudu právě proto, by se dostalo dotčenému tuzemskému soudu oprávnění žádati o vydání obviněného rakouskými úřady. Tím jsou splněny předpoklady § 54 tr. ř. pro ustanovení příslušného soudu. Zrušovací soud vyhověl proto žádosti a přikazuje věc krajskému soudu v Opavě, v jehož obvodě jest domovská obec obviněného.

Čís. 4136.

Právo odstřeliti psa podle § 40 honebního zákona pro Čechy jest nejkrajnějším opatřením dovoleným majiteli honitby k zabránění poškozování zvěře a jeho práv. Byl-li pes učiněn neškodným jiným způsobem (chycením a uvázáním) a potom odstřelen, nejde o dovolený výkon onoho práva, nýbrž jde po případě o přestupek podle § 468 tr. zák.

Subjektivní skutková podstata podle § 468 tr. zák. předpokládá vědomí protiprávnosti poškození.

(Rozh. ze dne 10 dubna 1931, Zm I 382/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 28. března 1930, jímž byli uznáni vinnými Julius F. přestupkem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák. (§ 1 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n.), František P. přestupkem spoluviny na zlomyslném poškození cizího majetku podle §§ 5, 468 tr. zák. (§ 1 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n.), mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítají stěžovatelé, že jejich čin není trestný, an obžalovaný F. jednal ve výkonu svého práva, zastřeliv cizí psy potulující se v revíru jemu svěřeném, a obžalovaný P. jako nájemce honitby byl oprávněn dáti rozkaz, by psi byli zastřeleni. Zmateční stížnost, poukazujíc k ustanovení § 17 honeb. ř. z 28. února 1786, podle něhož mohou myslivci majitele honitby zastřeliti psy honící zvěř v lese nebo na poli, dovozuje, že toto právo mají bez rozdílu, honí-li psi zvěř právě v okamžiku, kdy byli zastřeleni, čili nic. Poněvadž zákon chce zajistiti trvalou ochranu proti poškozování zvěře a práv majitele honitby, psy volně pobíhajícími a zvěř honícími, a chycení psi nestanou se trvale neškodnými dočasným uvázáním, byl by jednal obžalovaný podle názoru zmateční stížnosti po právu i, kdyby byl odstřelil psy uvá-